

YADDAN ÇIXMIŞ SÖZLƏR

Üçü də cavan, üçü də subay, üçü də yaraşlıqlı.

Boylu-buxunlu, sağlam, həyatlarından və güzəranlarından razı üç cavan...

Hər bazar günü ayından-oyundan alıb bir yerə yığışırlar. Zarafatlaşırırlar, uzun-uzadı deyib-gülürlər. Qəhqəhələrindən stolun üstündəki qab-qacaq cingildəyir, döşəmə titrəyir...

Bu gün də belə oldu.

Birinci qədəhlər boşalandan sonra biri dedi:

– Həzərat, mənim bir təklifim var.

– Buyuracaqsan...

– Gəlin yaddan çıxardığımız və lap az-az işlətdiyimiz sözləri bir-bir xatirimizə salaq. Kim çox söz tapsa, o, oyunu udur. Oldu.

– Necə yəni yaddan çıxmış sözlər... yəni elə söz var?

– İtinə tök!

– Məsələn...

– Məsələn...

– Məsələn, taxikardiya!

– Ə, o nə olan şeydi?

– Pah atonnan!

– Afərin, sən bir...

– İndi mən deyim.

– De...

- Adiafon!
- Ə, bəs o nə olan şeydi?
- Musiqi alətidi...
- Afərin, sən də bir! Ha, ha, ha... Qoyun birini də mən deyim.
- Prosim!
- Epilepsiya.
- Epilepsiya?
- Bəli, bəli, ruhi xəstəlikdi...
- ...Demək, hamımız adama bir söz tapmışıq. Gəlin təzədən başlayaq...

Çox söz tapdılar. Çox güldülər. Lakin oyunda qalib gələn olmadı. Birdən həmin bu məzəli oyunu təklif edən cavan başını əlləri arasına aldı, gicgahlarını ovxaladı. Dostları onun çatılmış qaşlarını, doluxsunmuş gözlərini və kövrək bir ifadə almış sifətini gördülər... O dedi:

– İkiçə söz deyəcəyəm, qardaşlar. Yalnız biz yox, çoxları yaddan çıxarıb.

- Buyur.
- Türkmənçay... 1828-ci il...
- ...Üçü də cavan, üçü də subay, üçü də yaraşıqlı.

Boylu-buxunlu, sağlam, həyatlarından və güzəranlarından razı bu üç cavan o günü daha gülmədi...